

Súd: Okresný súd Bratislava I
Spisová značka: 7C/96/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1112212309
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 12. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr.Mgr. Miriam Plavčáková
ECLI: ECLI:SK:OSBA1:2014:1112212309.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava I, pred samosudkyňou Mgr. Mgr. Miriam Plavčákovou, v právnej veci v právnej veci navrhovateľa: T. D., M. XX.XXXX, Q. G. XXX/XX, P. M. F., zastúpeného: JUDr. Lubomír Müller, auroadvokát, so sídlom Symfonická 1469/9, Praha, Česká republika, proti odporcovi: Slovenská republika zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, IČO: 00 166 073, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 10.000,- €, takto

rozhodol:

Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi 480,-€ spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 480,- € od 5.04.2012 do zaplatenia

Vo zvyšku súd návrh zamieta.

Odporcovi súd náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Návrhom na začatie konania, doručeným súdu dňa 18.1.2011, sa navrhovateľ proti odporcovi domáhal náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 10.000,- €, spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne od 5.4.2012 do zaplatenia. Svoj návrh odôvodnil tým, že rozsudkom Vojenského obvodového súdu Košice zo dňa 03.9.1958 sp. zn. T 112/1958 bol navrhovateľ uznaný za vinného z trestného činu vyhýbania sa služobnej povinnosti podľa § 270 ods. 1 písm. b) Trestného zákona č. 86/1950 Zb. a bol za to odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní dvoch rokov nepodmienečne a k strate vojenskej hodnosti. Trestného činu sa mal dopustiť tým, že "pri rozdeľovaní zbraní odoprel prevziať zbraň a zúčastniť sa s ňou vojenského výcviku, pretože mu v tom bránilo jeho svedomie a náboženské presvedčenie Svedka Jehovovho". Uznesením Vojenského obvodového súdu Prešov zo dňa 16.05.1991 sp. zn. 1Rtv/8/91 bol podľa § 14 ods. 1 písm. f) vyššie uvedený rozsudok zrušený vo výroku o treste a všetky rozhodnutia obsahovo nadväzujúce na rozhodnutie, ak vzhľadom ku zmene ku ktorej došlo stratili svoj podklad. Následným rozsudkom Vojenského obvodového súdu Prešov zo dňa 16.05.1991 sp. zn. 1T 58/91 bol navrhovateľ odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní jedného mesiaca. Oznámením Ministerstva obrany ČSFR zo dňa 17.05.1992 č.j. RTr 1759/91 bol navrhovateľ čiastočne odškodnený, pričom nemajetková ujma mu priznaná nebola. Navrhovateľ sa pokladal za nevinného a preto chcel dosiahnuť úplné oslobodenie. Uznesením Okresného súdu Prešov zo dňa 29.3.2011 sp. zn. 1Nt/2/2011 boli podľa navrhovateľa všetky dovtedy právoplatné rozhodnutia zrušené a následným uznesením zo dňa 28.07.2011 č.k. 41Tv/1/11-22 bolo trestné stíhanie navrhovateľa zastavené, pretože skutok nie je trestným činom nebol dôvod na postúpenie veci. Dňa 04.10.2011 žiadal navrhovateľ odporcu o dodatočné odškodnenie. Titulom zadostučinenia žiadal 10.000,- €. Odporca na žiadosť neodpovedal a šesťmesačná lehota na vybavenie skončila 4.04.2012. Predmetom konania je nemateriálna ujma za morálnu a citovú ujmu. Podľa potvrdenia Väzenskej služby ČR zo dňa 17.5.2011 č. VS 19/254/2011-50/všeob/440 bol navrhovateľ väznený od 20.08.1958 do 10.05.1960, t.j. celkom 630 dní. Vo vzťahu k výške

primeraného zadostučinenia navrhovateľ uviedol, že pri určení výšky vychádzal zo zjednocujúceho stanoviska NS ČR zo dňa 08.2.2012, podľa ktorého primeraná výška zadostučinenia je v rozmedzí 20,- € až 60,- € za deň. V danom prípade je podľa jeho názoru potrebné vziať do úvahy, že nápravu dosiahol až v roku 2011. Nárok si uplatnil u odporcu, ktorý ho neuspokojil v 6- mesačnej lehote, preto si uplatnil úroky z omeškania zo žalovanej istiny, vo výške podľa § 517 ods. 2 OZ v spojení s § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. V závere uviedol, že uplatnený nárok má povahu náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím.

Odporca sa k návrhu na začatie konania vyjadril písomným podaním zo dňa 14.08.2012 tak, že žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody navrhovateľ požadoval odškodnenie za právoplatné odsudzujúce súdne rozhodnutie vydané v čase od 25.02.1948 do 1.1.1990, ktoré bolo zrušené a žiadal o úplné odškodnenie podľa zákona č. 119/1990 Zb., nakoľko už bol čiastočne odškodnený. Požadoval odškodnenie za nezákonné trestné stíhanie vo forme nemajetkovej ujmy vo výške 10.000,- €. Odporca priznal navrhovateľovi náhradu materiálnej škody vo výške 248,53 €, náhradu nákladov trestu odňatia slobody vo výške 99,10 €. Nárok titulom nemajetkovej ujmy navrhovateľovi nepriznal. Vo vzťahu k rozhodnutiam, z ktorých navrhovateľ pri uplatnení žalobného nároku vychádzal, odporca uviedol, že rozhodnutia cudzích štátov nie sú na našom území aplikovateľné, aj s prihliadnutím na skutočnosť, že v právnej úprave SR a ČR došlo v jej historickom vývoji k podstatným rozdielom. Odporca ďalej uviedol, že podľa § 24 ods. 1 zákona č. 119/1990 Zb., pri uplatňovaní nárokov podľa § 23, 26 a 27 sa postupuje podľa zákona č. 58/1969 Zb. S prihliadnutím na prechodné ustanovenia zákona č. 514/2003 Z.z., žalovaný nárok sa spravuje zákonom č. 58/1969 Zb.. Nárok na odškodnenie podľa zákona č. 119/1990 Zb. predpokladá právoplatné odsudzujúce rozhodnutie alebo rozhodnutie odsudzujúce na miernejší trest alebo rozhodnutie, ktorým bolo trestné stíhanie zastavené. Navrhovateľ bol čiastočne rehabilitovaný rozhodnutím bývalého Vojenského obvodového súdu Prešov sp. zn. 1Rtv 8/91 zo dňa 16.5.1991, ktorým došlo k zrušeniu výroku o treste, ktorý bol uložený rozsudkom bývalého Vojenského obvodového súdu Košice sp. zn. 1T 112/58. Na podklade uvedeného bol navrhovateľ odškodnený podľa šiesteho oddielu zákona č. 119/1990 Zb.. Aj keď sú v danom prípade splnené podmienky na odškodnenie podľa zákona č. 11/1990 Zb., podľa odporcu navrhovateľovi nárok na náhradu nemajetkovej ujmy nevznikol, resp. že na takýto nárok nie je žiadny právny titul. Zákon č. 119/1990 Zb. odškodnenie nemajetkovej ujmy neupravuje. Ak by mal zákonodarca v úmysle poskytovať na základe tohto právneho predpisu aj utrpenú nemajetkovú ujmu, bola by táto možnosť v zákone výslovne upravená. Odporca nespochybňoval, že v dôsledku protiprávneho väznenia navrhovateľovi mohla byť spôsobená ním tvrdená nemajetková ujma, avšak pokiaľ zákonodarca pri stanovení obsahu odškodnenia vo vzťahu k súdnym rehabilitáciám na túto ujmu nepamätal, nie je možné navrhovateľovi takýto nárok priznať. V prípade navrhovateľa je potrebné posudzovať jeho nárok podľa zákona č. 119/1990 Zb., ktorý má byť predbežne prerokovaný podľa zákona č. 58/1969 Zb.. Navrhovateľ ani nešpecifikoval právny titul, na základe ktorého sa žalovaného nároku domáha. Z uvedených dôvodov žiadal, aby súd návrh zamietol ako neodôvodnený a neopodstatnený, uplatnený bez existencie akéhokoľvek právneho titulu.

Navrhovateľ doplnil svoje vyjadrenia tak, že § 23 ods. 1 zákona č. 119/1990 Zb. uvádza demonštratívny, nie taxatívny výpočet odškodňovacích položiek, preto neobstojí tvrdenie odporcu, že zákonodarca nepamätal v citovanom zákone na odškodnenie nemajetkovej ujmy. Poukázal na rozsudok NS SR sp. Zn. 4So/143/2008 zo dňa 20.8.2009, podľa ktorého je neprijateľné, aby sa zákon č. 119/1990 Zb. vykladal na území ČR v prospech oprávnených osôb a na území SR v ich neprospech. Navyiac nárok na náhradu nemajetkovej ujmy má oporu v judikatúre ESLP (napr. rozsudok zo dňa 29.05.1997 č. 54/1996/859-860 v obdobnej veci Tsirilil a Kouloumpas proti Grécku.). Nárok na náhradu nemajetkovej ujmy je daný z čl. 5 ods. 5 Dohovore o ochrane ľudských práv a slobôd. Poukázal na nález ÚS ČR sp. zn. I ÚS/85/04, ktorý uvádza excelentný prehľad judikatúry ESLP, ktorý je významný aj pre SR. Ďalej uviedol, že ÚS ČR v náleze sp. zn. I. ÚS 3438/11 vo veci F. Z., ktorý bol odsúdený z rovnakého dôvodu ako navrhovateľ ale o 4 roky skôr, jednoznačne vysvetlil, že ľuďom nevinne väzneným v období komunistického režimu nemôžeme nárok na náhradu nemajetkovej ujmy upierať.

Odporca na pojednávaní dňa 26.11.2012 doplnil svoje vyjadrenie tak, že na rozdiel ČR v SR rozhodovacia činnosť v tomto smere absentuje - zákon č. 119/1990 Zb. odkazuje na zák. č. 58/1969 Zb. Preto je potrebné skúmať právny základ nemajetkovej ujmy a právny titul. Zákon č. 119/1990 Zb. právny základ nemajetkovej ujmy za nezákonné stíhanie bývalého režimu neupravuje. Upravuje len rehabilitáciu takto stíhaných osôb s tým, že im priznáva určité hmotné odškodnenie, kt. je presne vymedzené týmto zákonom. Právny základ nie je daný ani zákonom 58/1969 Zb., pričom čl. 5 ods. 5 Dohovoru je aplikovateľný jedine v prípade ak dôjde k porušeniu Dohovoru a jeho čl. 5 ods. 1-4.

Odporca namietal, že odporca doposiaľ neuviedol, aký je právny titul v tomto prípade, t.j. kt. rozhodnutie je považované za nezákonné a či je táto náhrada škody uplatňovaná z dôvodu zrušenia nezákonného rozhodnutia alebo z dôvodu zastavenie trestného stíhania. Vo vzťahu k výške nemajetkovej ujmy bol, názoru, že nemajetkovú ujmu nie je možné priznať automaticky. Je potrebné skúmať určité kritériá, na základe kt. je možné určiť spôsob výpočtu výšky nemajetkovej ujmy.

Odporca ďalej uviedol, že pokiaľ navrhovateľ uvádza, že nárok vyplýva z čl. 5 ods. 5 Dohovoru, poukazuje na čl. 3 Protokolu č. 7 k Dohovoru, podľa ktorého sa odškodňovanie osoby na ktorej bol vykonaný trest v prípade zrušenia rozsudku v trestnej veci spravuje podľa zákona alebo praxe príslušného štátu. Dohovor priamo nárok na náhradu nemajetkovej ujmy nepriznáva, ale pri odškodňovaní odkazuje na vnútroštátne právne predpisy. Na daný prípad sa vzťahuje vnútroštátny predpis, a to zákon č. 119/1990 Zb. o súdnej rehabilitácii, ktorý konkrétnym a jednoznačným spôsobom upravuje výšku odškodnenia a je teda predpisom, na ktorý odkazuje čl. 3 Protokolu č. 7. Zákon č. 119/1990 Zb. v § 24 odkazuje na zákon č. 58/1969 Zb. ale len v súvislosti s postupom uplatňovania nárokov podľa jeho §§ 23, 26 a 27. Rozsudky, ktoré navrhovateľ označil na podporu svojho nároku vychádzajú z iného skutkového a právneho stavu, napr. nejde o odsúdenia v komunistickom režime, alebo riešia otázky odlišné od žalovaného nároku. Poukázal aj na rozhodnutia ÚS ČR, v ktorých tento súd konštatoval, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 119/1990 Zb. nie je možné priznať, pričom táto právna úprava je v súlade s Dohovorom. Rozsudok vo veci Tsirilís a Kouloumpas proti Grécku riešil situáciu, kedy menovaný podľa vnútroštátneho práva nemali žiaden nárok na odškodnenie. V Slovenskej republike však vnútroštátny predpis, upravujúci odškodnenie existuje. Opätovne poukázal na to, že navrhovateľ nešpecifikoval právny základ uplatnenej nemajetkovej ujmy a poukázal na to, že právny zástupca navrhovateľa sa k tejto otázke vyjadril, že je úplne jedno, či sa trestné stíhanie skončilo oslobodením alebo zastavením, nakoľko všetky doteraz právoplatné rozhodnutia boli zrušené. S týmto odporca nesúhlasil, pretože v konaniach o náhradu škody voči štátu je nutné uviesť, na základe čoho škoda mala vzniknúť a na základe čoho sa uplatňuje. Uvedené vymedzenie je významné aj pre plynutie lehôt. Odporca z opatrnosti vzniesol námietku premlčania a upozornil súd na prekluzívne lehoty upravené v zákone č. 119/1990 Zb.

Písomným podaním, doručeným súdu dňa 25.2.2013 navrhovateľ doplnil svoje vyjadrenie tak, že náhrada nemajetkovej ujmy navrhovateľovi patrí na základe rozhodnutia o zastavení trestného stíhania, v ktorom bola preukázaná aj nezákonnosť pôvodného rehabilitačného konania. Nezákonné boli všetky rozhodnutia v pôvodnom aj rehabilitačnom konaní. O nemajetkovej ujme sa navrhovateľ mohol dozvedieť vo chvíli, keď bol obmedzený na osobnej slobode, nárok na náhradu si však mohol uplatniť okamihom právoplatnosti uznesenia o zastavení trestného stíhania. Nezákonné obmedzenie na osobnej slobode je dostatočným podkladom náhrady nemajetkovej ujmy, aj keby by ďalšie nepriaznivé dôsledky nenastali, aj keď v tomto prípade nastali.

Na pojednávaní dňa 28.08.2014 navrhovateľ doplnil, že nie je podstatné, kedy došlo k uväzneniu, ale kedy došlo k úplnej rehabilitácii, pretože až vtedy je možné akékoľvek nároky uplatniť. Posudzovanie týchto nárokov je potrebné vykonávať podľa právnych predpisov, ktoré platia v čase rehabilitácie. Navrhovateľ uviedol, že je potrebné rozlišovať rehabilitačné a reštitučné nároky a poukázal na rozhodnutie ÚS ČR sp. zn. II.ÚS 187/200 vo veci T. L., v ktorom sa uvádza, že rozdiel medzi rehabilitáciou a reštitúciou je to, že reštitučné nároky môžu zasiahnuť do práv iných osôb, na rozdiel od rehabilitačných nárokov, ktoré do týchto práv nezasahujú a preto je potrebné rehabilitačné nároky vykladať extenzívne a reštitučné reštriktívne, aby boli chránené nároky osôb, ktoré v medziobdobí nadobudli majetok v dobrej viere. K námietke premlčania a preklúzie, ktorú vzniesol odporca, uviedol, že premlčanie je podľa jeho názoru možné počítat' až od času, kedy bol navrhovateľ úplne rehabilitovaný, t.j. od 28.07.2011, čo aj urobil keď dňa 04.10.2011 odporcu požiadal o odškodnenie. Šesťmesačná lehota na odškodnenie odporcovi uplynula dňa 04.04.2012. Následne dňa 23.04.2012 podal navrhovateľ žalobu. Premlčanie nemôže plynúť od odsudzujúceho rozsudku z roku 1958 ani od rozsudku z roku 1991, pretože na základe tohto rozsudku bol navrhovateľ stále považovaný za vinného. V roku 2011 boli všetky predchádzajúce rozhodnutia vrátane rozhodnutia z roku 2011 zrušené a teda neexistujú a navrhovateľ si uplatnil nárok včas. Bol by včasný, aj keby si ho podal v deň pojednávania. Premlčanie sa podľa jeho názoru posudzuje podľa zákona č. 119/1990 Zb. Od rovnakého dátumu sa odvíja aj preklúzia. Odškodnenie, ktoré mu už bolo vyplatené, opätovne v tomto konaní nežiada. Navrhovateľ si v minulosti uplatnil nárok na čiastočnú rehabilitáciu, rozhodnutím z roku 2011 boli skoršie rozhodnutia v jeho trestnej veci zrušené a vnikol mu nový nárok na rehabilitáciu. Nie je možné tvrdiť, že navrhovateľ si mal v roku 1991 uplatniť nárok

na náhradu nemajetkovej ujmy, keď bol stále považovaný za zločinca. Nárok sa nemohol premlčať z roku 1993, keď žiadne rozhodnutia z roku 1991 dnes neexistujú. V tejto súvislosti navrhovateľ poukázal na rozhodnutia Obvodového súdu pre Prahu 2: sp. zn. 14C/212/2010 zo dňa 04.10.2012, sp. zn. 27C/201/2010 -95 zo dňa 26.06.2014, sp. zn. 19C/203/2010-102 zo dňa 13.08.2014 nadväzujúci na nález ÚS ČR sp. zn. IV. ÚS 644/13 a rozhodnutia Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 8C/157/2012 zo dňa 08.04.2014, sp. zn. 16C/16/2013 zo dňa 24.4.2014 a sp. zn. 11C/183/2013 zo dňa 1.6.2014.

Na pojednávaní dňa 28.08.2014 odporca doplnil, že namieta aplikáciu čl. 5 ods. 5 Dohovoru, pretože SR je viazaná Dohovorom a jeho protokolmi od 18.3.1992 a teda je zodpovedná za skutky spáchané po tomto dátume. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie ESLP z 28.09.2004 v prípade Kopecký c/a SR. V uvedenom rozhodnutí súd vyslovil názor, že pokiaľ sa jedná o rehabilitačné a reštitučné zákony, Dohovor neukladá zmluvným štátom osobitnú povinnosť poskytnúť náhrady za krivdy alebo škody, spôsobené pred tým, ako sa ratifikoval Dohovor.

Na pojednávaní dňa 1.12.2014 navrhovateľ doplnil svoje vyjadrenia tak, že rozdiel medzi právnou úpravou v ČR a SR je ten, že vadné rehabilitačné rozhodnutie bolo možné zrušiť buď sťažnosťou pre porušenie zákona alebo obnovou konania. Výsledok bol ten istý a to zrušenie rozhodnutia o čiastočnej rehabilitácii ako aj odsudzujúceho rozsudku. Približne do roku 2004-2005 sa to tak robilo aj v SR, ale nový Trestný poriadok zrušil sťažnosť pre porušenie zákona, takže zrušenie vadného rozhodnutia bolo možné dosiahnuť iba obnovou konania. Výsledok je však stále ten istý. Navrhovateľ zotrval na tom, že v dôsledku obnovy konania bolo zrušené rozhodnutie o čiastočnej rehabilitácii aj pôvodný odsudzujúci rozsudok. Sú to dve formy, 2 možné právne postupy s rovnakým dôsledkom. Zadosťučinenie je možné požadovať aj len vtedy, keď k uväzneniu nedošlo. V tomto prípade však je zadosťučinenie priamo spojené s uväznením.

Na pojednávaní dňa 1.12.2014 odporca doplnil svoje vyjadrenia tak, že žalovaný nárok považuje za premlčaný okrem dĺžky jedného mesiaca, pričom nárok v tejto časti žiadal zamietnuť pre nemožnosť aplikácie Dohovoru.

Podľa § 101 ods. 1, 2 O.s.p., účastníci sú povinní prispieť k tomu, aby sa dosiahol účel konania najmä tým, že pravdivo a úplne opíšu všetky potrebné skutočnosti, označia dôkazné prostriedky a že dbajú na pokyny súdu.

Vo veci súd vykonal dokazovanie:

- listinnými dôkazmi tvoriacimi obsah súdneho spisu: Odpoveď na žiadosť o odškodnenie zo dňa 17. júna 1992 (čl. 3), Rozhodnutie Okresného súdu Prešov č.k. 1 Nt/2/2011-27 zo dňa 29.3.2011, Uznesenie Okresného súdu Prešov č.k. 41 Tv/1/11-22 zo dňa 28.7.2011 (čl. 6), Potvrdenie o dobe väzenia zo dňa 17.5.2011 (čl. 7), Žiadosť o odškodnenie zo dňa 4.10.2011 (čl. 8), Oznamenie odporcu o priznaní čiastočného odškodnenia zo dňa 04.05.2012 (čl. 35), Rozsudok Vojenského obvodového súdu Prešov sp. zn. 1T-58/91 zo dňa 16.05.1991 (čl. 190)

- výsluchom navrhovateľa

a oboznámením sa ostatným obsahom súdneho spisu, vrátane súdnych rozhodnutí označených a predložených účastníkmi konania.

Z vykonaného dokazovania a zo zhodných vyjadrení účastníkov konania mal súd za preukázaný nasledovný skutkový stav:

Rozsudkom VOS Košice sp. zn. T-112/58 zo dňa 3.9.1958 (právoplatný dňa 12.09.1958) bol navrhovateľ uznaný za vinného z trestného činu podľa § 270 ods. 1 písm. b) Trestného zákona (trestný čin vyhýbania sa služobnej povinnosti), pretože dňa 16.08.1958 u svojho útvaru 5958 Trebišov pri rozdeľovaní zbraní odoprel prevziať zbraň a zúčastňovať sa s ňou vojenského výcviku, odvolávajúc sa na svoje náboženské presvedčenie ako "Svedok Jehovov" a bol mu uložený nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní dvoch rokov ako aj trest straty vojenskej hodnosti (uvedené vyplýva z rozsudku VOS Prešov sp. zn. 1T-58/91 zo dňa 16.05.1991).

Z Potvrdenia o dobe väzenia zo dňa 17.5.2011 mal súd za preukázané, že navrhovateľ vykonal trest odňatia slobody, ktorý mu bol uložený rozsudkom VOS Košice sp. zn. T-112/58 zo dňa 3.9.1958, v dobe od 20.08.1958 do 10.05.1960, kedy bol prepustený na základe amnestie.

Uznesením VOS Prešov sp. zn. 1Rtv-8/91 zo dňa 16.05.1991 (nadobudlo právoplatnosť v deň vyhlásenia) bol zrušený celý výrok o treste uložený navrhovateľovi rozsudkom VOS Košice sp. zn. T-112/58 zo dňa 3.9.1958 (uvedené vyplýva z rozsudku VOS Prešov sp. zn. 1T-58/91 zo dňa 16.05.1991), pretože tento trest bol v zrejmom rozpore s jeho zákonným účelom a tiež aj stupňom nebezpečnosti činu pre spoločnosť.

Rozsudkom VOS Prešov sp. zn. 1T-58/91 zo dňa 16.05.1991, právoplatným dňa 31.05.1991, bol navrhovateľ pri nezmenenom výroku o vine odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní jedného mesiaca s odôvodnením, že takýto trest je úmerný nebezpečnosti činu. Záverom súd dodal, že takýto výrok o treste nielen odstránil tvrdosť v použití represie, ale mal by zabezpečiť navrhovateľovi aj primerané hmotné odškodnenie, ktoré si môže uplatniť u Správy vojenských súdov Federálneho Ministerstva obrany v Prahe.

Z odpovede na žiadosť o odškodnenie zo dňa 17.júna 1992 mal súd za preukázané, že navrhovateľ žiadosťou o odškodnenie podľa zákona 119/1990 Zb. zahájil podľa § 9 zákona č. 58/1969 Zb. so Správou vojenských súdov Federálneho Ministerstva obrany predbežné prerokovanie nárokov na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe a treste. V odpovedi sa ďalej uvádza, že navrhovateľovi bola priznaná náhrada za stratu na zárobku vo výške 47.417 Kčs, náklady väzby vo výške 320,- Kčs, náklad výkonu trestu vo výške 2.765 Kčs, spolu suma 50.502,- Kčs s tým že ostatné uplatnené nároky neboli preukázané a navrhovateľ si ich môže uplatniť v občianskoprávnom konaní na Okresnom súde Košice. Podľa návrhu na začatie konania navrhovateľovi za položku nemajetková ujma nič priznané nebolo.

Uznesením Okresného súdu Prešov č.k. 1Nt/2/2011-27 zo dňa 29.3.2011 súd:

- povolil obnovu konania vedenú na VOS Košice pod sp. zn. T-112/58, ktorá sa skončila rozsudkom sp. zn. T-112/58 dňa 3.9.1958, právoplatným v spojení s uznesením VOS Prešov sp. zn. 1Rtv/8/91 zo dňa 16.05.1991 a rozsudkom VOS Prešov sp. zn. 1T/58/91 zo dňa 16.05.1991 a

- zrušil výrok o vine

ako aj všetky ďalšie výroky, ktoré mali vo výroku o vine svoj podklad.

Uznesením Okresného súdu Prešov č.k. 41Tv 1/11-22 zo dňa 28.7.2011 súd trestné stíhanie pre trestný čin vyhýbania sa služobnej povinnosti, ktorý mal byť spáchaný skutkom zo dňa 16.8.1958, zastavil, pretože skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci.

Listom zo dňa 04.10.2011 navrhovateľ žiadal odporcu o odškodnenie na základe skutkových okolností totožných s vyššie uvedenými, s tým, že žiadal zadosťučinenie za nespravodlivé väzenie vo výške 10.000,- € na základe princípov, ktoré vyslovil ESLP v rozsudku zo dňa 29.05.1997 v obdobnej veci Tsirilis a Kouloupas proti Grécku.

Navrhovateľ ako účastník konania k veci vypovedal, že náhradu nemajetkovej ujmy si uplatňuje titulom zastavenia trestného stíhania pre trestný čin vyhýbania sa služobnej povinnosti, teda pre to druhé rozhodnutie, pretože to prvé rozhodnutie už asi neprichádza do úvahy. Vznik nemajetkovej ujmy si uvedomil niekedy v čase prvej rehabilitácie. V dôsledku nezákonného rozhodnutia resp. v dôsledku trestného stíhania bol jeho život ovplyvnený tak, že do roku 1991 následky pociťoval celý život v celej sfére svojho života. Bežne sa mu stávalo, že ho predvolávali na výsluch, kontrolovali v práci, sledovali ho, a to všetko kvôli jeho náboženskému presvedčeniu. Dotklo sa to aj jeho detí, ktoré boli už od materskej škôlky učiteľmi šikanované psychicky pre jeho odsúdenie a náboženské presvedčenie. Jeho bežný život bol udalosťou ovplyvnený tak, že po prepustení z väzenia musel ísť robiť do bane, pod zemou, aby nemusel znova nastúpiť na výkon vojenskej služby, pretože robotníci pod zemou mali výnimku, na ktorú sa dalo odvolať pri povolávacom rozkaze. V dôsledku rehabilitácie v roku 1991 mu bolo priznané jednorazové odškodnenie vo výške 50.000,-Sk, ktoré mu bolo vyplácané po 3.000,- Sk mesačne. Nežiadal odškodniť o konkrétnu sumu, priznaná suma mu bola priznaná priamo rozsudkami. Vtedy nevedel, že môže požadovať aj náhradu nemajetkovej ujmy. Dozvedel sa to až približne pred tromi rokmi, kedy ho kontaktoval jeho právny zástupca. Záverom dodal, že počas väzenia pracoval ako baník, pričom toto obdobie sa mu nezapočítalo do odpracovaných rokov pri určovaní výšky dôchodku a teda aj týmto spôsobom bol ukrátený a vznikla mu škoda. Žiadali od neho, aby priviedol svedkov, ktorý by dosvedčili, že tam pracoval, ale po uplynutí cca 50 rokov to už nebolo možné.

Uvedené skutkové okolnosti neboli medzi účastníkmi konania sporné. Sporné bolo právne posúdenie veci, teda to, či navrhovateľovi vznikol nárok na náhradu nemajetkovej ujmy a či tento nárok nebol premlčaný resp. prekludovaný a v ako rozsahu sa tak pripadne stalo.

Súd vec právne posúdil nasledovne:

Predmetom konania je nárok na náhradu nemajetkovej ujmy za nezákonné väznenie, ktoré trvalo 630 dní.

Právo na odškodnenie za odsudzujúce súdne rozhodnutia za činy, ktoré smerovali k uplatneniu práv a slobôd občanov, vrátane práva slobodne vyznávať svoju vieru, a ktoré boli vyhlásené za trestné v rozpore s medzinárodným právom, je u nás upravené zákonom č. 119/1990 Zb. o súdnej rehabilitácii.

Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 119/1990 Zb. o súdnej rehabilitácii, činy, ktoré smerovali k uplatneniu práv a slobôd občanov zaručených ústavou a vyhlásených vo Všeobecnej deklarácii ľudských práv a v nadväzujúcich medzinárodných paktov o občianskych a politických právach, boli česko-slovenskými trestnými zákonmi vyhlásené za trestné v rozpore s medzinárodným právom a medzinárodnému právu odporovalo aj ich trestné stíhanie a trestanie.

Podľa § 4 písm. c) zákona č. 119/1990 Zb., prieskumné konanie podľa tohto oddielu možno konať vo veciach, v ktorých sa v čase od 25. februára 1948 do 1. januára 1990 vyhlásilo odsudzujúce súdne rozhodnutie, ktoré nadobudlo právoplatnosť, pre iné zločiny, trestné činy, prečiny alebo priestupky neuvedené v § 2, spáchané po 5. máji 1945 podľa prvej hlavy a druhej hlavy prvého oddielu osobitnej časti zákona č. 86/1950 Zb. v znení zákonov ho meniacich a dopĺňajúcich, ďalej pre trestný čin nenastúpenia služby v brannej moci podľa § 265 a 266, vyhýbania sa služobnej povinnosti podľa § 270, pre trestný čin zbehnutia podľa § 273 ods. 3 a pre trestný čin spolčenia sa na zbehnutie podľa § 275 ods. 2 písm. b) uvedeného zákona.

Navrhovateľ v súlade s § 4 písm. c) zákona č. 119/1990 Zb. inicioval prieskumné konanie v roku 1991 s tým výsledkom, že súd najprv uznesením sp. zn. 1Rtv-8/91 zo dňa 16.05.1991 v pôvodnom odsudzujúcom rozsudku zrušil celý výrok o treste a nasledujúcim rozsudkom sp. zn. 1T-58/91 zo dňa 16.5.1991 pri nezmenenom výroku o vine odsúdil navrhovateľa k trestu odňatia slobody v trvaní jedného mesiaca. Toto rozhodnutie bolo podkladom pre čiastočnú rehabilitáciu navrhovateľa, v rámci ktorej mu nebolo priznané odškodnenie za nemajetkovú ujmu s tým, že v časti nároku, v ktorej navrhovateľovi nebolo vyhovené bol odkázaný občianske súdne konanie. Navrhovateľ ani netvrdil ani nepreukázal, že takéto konanie inicioval ani to, že by v takomto konaní bol úspešný.

V roku 2011 navrhovateľ inicioval obnovu pôvodného trestného konania, pričom v rámci obnovy súd zrušil výrok o vine v pôvodnom trestnom konaní ako aj všetky ďalšie výroky, ktoré mali svoj podklad vo výroku o vine.

Na tomto mieste súd považuje za potrebné zdôrazniť, že sa nestotožňuje s výkladom účinkov konania o obnove, tak ako ich v priebehu konania interpretoval navrhovateľ, t.j. že uznesením Okresného súdu Prešov č.k.. 1Nt/2/2011-27 zo dňa 29.11.2011 boli zrušené všetky predchádzajúce rozhodnutia, vrátane rehabilitačných rozhodnutí a keďže tieto rozhodnutia sú zrušené, proste neexistujú a nemožno od nich odvíjať nijaké právne dôsledky. Z obsahu uznesenia Okresného súdu Prešov č.k.. 1Nt/2/2011-27 zo dňa 29.11.2011 nevyplýva, že týmto uznesením bolo zrušené pôvodné rehabilitačné rozhodnutie ako celok, ale to bol zrušený výrok o vine navrhovateľa za trestný čin, ktorá bola navrhovateľovi deklarovaná rozhodnutím VOS Košice sp. zn. T/112/58 zo dňa 3.9.1958 a rozhodnutia, ktoré mali vo výroku o vine svoj podklad. Pôvodné rozhodnutie o treste navrhovateľa, uvedené v rozhodnutí VOS Košice sp. zn. T/112/58 zo dňa 3.9.1958 bolo zmenené rozhodnutím VOS Prešov sp. zn. 1T-58/91 zo dňa 16.05.1991 z pôvodného nepodmienečného trestu odňatia slobody v trvaní dvoch rokov a trestu straty vojenskej hodnosti iba na trest odňatia slobody v trvaní jedného mesiaca. Teda v čase vydania rozhodnutia Okresného súdu Prešov č.k.. 1Nt/2/2011-27 zo dňa 29.11.2011 bolo vo vzťahu k navrhovateľovi právoplatné rozhodnutie o vine navrhovateľa za trestný čin vyhýbania sa vojenskej povinnosti a výrok o odsúdení na trest odňatia slobody jeden mesiac.

Predpokladom vzniku nároku na odškodnenie podľa zákona č. 119/1990 Zb. bolo v prvom rade zrušenie trestného rozhodnutia zo zákona podľa druhého oddielu citovaného zákona alebo zrušenie, prípadne aj zmiernenie rozhodnutia v rámci prieskumného konania. Rozhodnutie o vine a treste navrhovateľa bolo zmiernené v rámci prieskumného konania, vedeného na VOS Prešov. Na základe tohto zmierňujúceho rozhodnutia vznikol navrhovateľovi nárok na odškodnenie podľa § 23 citovaného zákona s tým, že neuspokojené nároky navrhovateľa, vrátane nároku na náhradu nemajetkovej ujmy za nezákonné väznenie, ktorú si navrhovateľ v rámci rehabilitácie v roku 1991 uplatnil zanikli uplynutím troch rokov od právoplatnosti rozhodnutia odsudzujúceho na miernejší trest, t.j. uplynutím troch rokov odo dňa

právoplatnosti rozhodnutia VOS Prešov sp. zn. 1T-58/91 zo dňa 16.05.1991 (nadobudol právoplatnosť dňa 31.05.1991).

Podľa § 24 ods. 2 zákona č. 119/1990 Zb. nárok treba uplatniť na súde v lehote troch rokov od právoplatnosti oslobodzujúceho rozhodnutia alebo rozhodnutia odsudzujúceho na miernejší trest alebo rozhodnutia, ktorým sa trestné stíhanie zastavilo; inak nárok zaniká. Počas predchádzajúceho prerokúvania nároku podľa § 9 zákona č. 58/1969 Zb., najviac však šesť mesiacov táto lehota pre uplatnenie nároku neplynie.

Na účely vymedzenia podľa akého právneho predpisu je potrebné posudzovať žalovaný nárok, sa súd ďalej zaoberal otázkou, či rozhodnutie Okresného súdu Prešov č.k. 1Nt/2/2011-27 zo dňa 29.11. 2011 možno považovať za rozhodnutie, z ktorého navrhovateľovi vznikol nárok na odškodnenie podľa zákona č. 119/1990 Zb.

Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 119/1990 Zb., návrh možno podať najneskôr do dvoch rokov odo dňa účinnosti tohto zákona. Ak prieskumné konanie sa začalo len na návrh prokurátora a ten ho vzal späť, môže odsúdený podať návrh najneskôr do jedného roka odo dňa, keď bol o späť vzatí návrhu upovedomený. Podľa § 6 ods. 2 zákona č. 119/1990 Zb., ak oprávnená osoba z dôležitých dôvodov zmešká lehotu na podanie návrhu na začatie konania, môže požiadať o navrátenie lehoty do jedného mesiaca od pominutia prekážky, najneskôr však do troch rokov odo dňa účinnosti tohto zákona. Ak sa návrh na začatie konania dosiaľ nepodal, treba ho spojiť so žiadosťou.

Návrh na obnovu konania podal navrhovateľ dňa 15.2.2011, pričom zákon č. 119/1990 Zb. nadobudol účinnosť dňa 1.7.1990. Preto rozhodnutie Okresného súdu Prešov č.k. 1Nt/2/2011-27 zo dňa 29.11. 2011, vydané cca 20 rokov od účinnosti zákona č. 119/1990 Zb. nemožno v súlade s § 6 citovaného zákona považovať za rozhodnutie vydané v prieskumnom konaní podľa tretieho oddielu citovaného zákona. Prípustnosť aplikácie zákona č. 119/1990 Zb. nevyplýva ani z ďalších ustanovení tohto zákona.

Ďalej sa preto súd zaoberal možnosťou aplikácie zákonov, ktoré upravujú nárok na náhradu škody voči štátu v dôsledku nezákonného rozhodnutia alebo nesprávneho úradného postupu.

Podľa § 27 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona a za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, sa spravuje doterajšími predpismi.

Zákon č. 514/2003 Z.z. nadobudol účinnosť 1.7.2004, preto prípadné nároky za nezákonné rozhodnutia a nesprávne úradné postupy pred 1.7.2004 je potrebné posudzovať podľa predchádzajúcich právnych predpisov. V danom prípade sa jedná o zákon č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom

Podľa § 27 zákona č. 58/1969 Zb., zodpovednosť podľa tohto zákona sa vzťahuje na náhradu škody spôsobenej rozhodnutiami, ktoré budú vydané po dni nadobudnutia účinnosti tohto zákona, a na náhradu škody spôsobenej po tomto dni nesprávnym úradným postupom.

Podľa zákona č. 58/1969 Zb. možno priznať nárok na náhradu škody, spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané po nadobudnutí jeho účinnosti. Navrhovateľ označil za nezákonné všetky rozhodnutia, vydané v trestnom konaní proti ňom vedenom. Z týchto rozhodnutí na účely vyvodenia zodpovednosti voči štátu ako jediné prichádza do úvahy rozhodnutie VOS Prešov sp. zn. 1T-58/91 zo dňa 16.05.1991, právoplatné dňa 31.05.1991, ktorý bol navrhovateľ pri nezmenenom výroku o vine odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní jedného mesiaca. Akékoľvek ostatné nároky navrhovateľa zanikli pre neuplatnenie práva najneskôr dňa 31.5.1994. S prihladením na Žiadosť navrhovateľa o odškodnenie zo dňa 4.10.2011, obsah návrhu na začatie konania a vyjadrenia navrhovateľa súd ustálil, že navrhovateľ žiada odškodnenie za nezákonné väzenie.

Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb., právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o treste má voči štátu ten, na kom bol úplne alebo čiastočne vykonaný trest, ak v neskoršom konaní bol spod žaloby oslobodený alebo ak bolo proti nemu trestné stíhanie zastavené.

Podľa § 6 ods. 2 zákona č. 58/1969 Zb., právo na náhradu škody má i ten, kto bol v neskoršom konaní odsúdený na miernejší trest, než ktorý bol na ňom vykonaný na podklade zrušeného rozsudku.

Navrhovateľ bol rozsudkom VOS Prešov sp. zn. 1T-58/91 zo dňa 16.05.1991, právoplatným dňa 31.05.1991, odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní jedného mesiaca, teda bol odsúdený na miernejší trest, ako bol na ňom vykonaný. Trestné stíhanie proti navrhovateľovi bolo zastavené, pretože skutok, za ktorý bol trestne stíhaný nie je trestným činom a nebol dôvod na postúpenie veci. Na základe týchto skutočností súd uzatvoril, že navrhovateľovi vzniklo právo na náhradu škody podľa § 6 zákona č. 58/1969 Zb. Súd považoval čo do základu nárok navrhovateľa za dôvodný vo vzťahu nároku na odškodnenie za trest odňatia slobody v trvaní jedného mesiaca, uloženého navrhovateľovi rozsudkom VOS Prešov sp. zn. 1T-58/91 zo dňa 16.05.1991. Ostatné prípadné nároky z vykonanej väzby a trestu odňatia slobody súd zo skôr uvedených dôvodov považoval za prekludované.

Rozsah náhrady škody je upravený v § 20 zákona č. 58/1969 Zb., ktorý odkazuje na Občiansky zákonník.

Podľa § 20 zákona č. 58/1969 Zb., pokiaľ nie je ustanovené inak, spravujú sa právne vzťahy upravené v tomto zákone Občianskym zákonníkom.

Podľa § 442 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, uhrádza sa skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk).

Z ustanovenia § 20 zákona č. 58/1969 Zb. v spojení s § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka vyplýva, že na základe zákona č. 58/1969 Zb. nemožno nahradiť nemajetkovú ujmu s výnimkami, ktoré ustanovuje § 442 v ods. 2 a ods. 4 Občianskeho zákonníka. Avšak s prihliadnutím na príslušné články Ústavy Slovenskej republiky o ľudských právach a základných slobodách, pod pojmom škody je potrebné rozumieť aj škodu vo forme nemajetkovej ujmy, ktorú zákon č. 514/2003 Z.z. už výslovne upravuje a jeho cieľom je to isté ako zák. č. 58/1969 Zb., a to odškodniť osoby za škodu, ktorá im vznikla nezákonným rozhodnutím, prípadne nesprávnym úradným postupom orgánov štátnej moci. Keby sa nepripustila možnosť odškodnenia nemajetkovej ujmy, ktorá vznikla nezákonným rozhodnutím orgánu štátu podľa zák. č. 58/1969 Zb., tak by poškodené osoby, ktorým škoda vznikla z tohto dôvodu pred účinnosťou zák. č. 514/2003 Z.z., boli oproti osobám, ktorým vznikla škoda z toho istého dôvodu, avšak už za účinnosti zák. č. 514/2003 Z.z., znevýhodnené a nedošlo by u nich k odškodneniu nemajetkovej ujmy, ktorá im preukázateľne vznikla. Z týchto dôvodov súd považoval nárok navrhovateľa na náhradu nemajetkovej ujmy ako dôvodový.

Pri rozhodovaní o výške nemajetkovej ujmy súd vychádzal z dopadu vykonaného trestu odňatia slobody na život navrhovateľa, uvedeného navrhovateľom a z toho, že každý neoprávnený zásah do osobnej slobody je závažným zásahom do práva jednotlivca s dosahmi na osobnú česť, ľudskú dôstojnosť a dospel k záveru, že výška nemajetkovej ujmy požadovanej navrhovateľom (16 € za deň väznenia) je primeraná okolnostiam prípadu. Keďže súd považoval za dôvodný nárok vo vzťahu k jednému mesiacu trestu odňatia slobody, súd určil nemajetkovú ujmu na 480,- € (16 € x 30 dní). Vo zvyšku uplatnenej istiny súd z vyššie uvedených dôvodov súd považoval návrh navrhovateľa za nedôvodný a zamietol ho.

Súd sa ďalej zaoberal dôvodnosťou nároku navrhovateľa na úrok z omeškania. Ako nedôvodný súd vyhodnotil súd nárok na úrok z omeškania vo vzťahu k istine, v ktorej súd návrh zamietol.

Podľa § 10 zákona č. 58/1969 Zb. ak ústredný orgán neuspokojí nárok poškodeného do 6 mesiacov odo dňa podania žiadosti, môže sa poškodený domáhať priznania nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Z uvedeného vyplýva, že štát je povinný nahradiť škodu najneskôr do 6 mesiacov odo dňa, kedy poškodený nárok riadne uplatnil postupom podľa § 10 citovaného zákona. Márnym uplynutím tejto lehoty sa štát ako dlžník zo zodpovednostného vzťahu (§ 489 OZ) dostáva do omeškania, a tak najskôr odo dňa nasledujúceho po uplynutí 6-mesačnej lehoty ho postihuje povinnosť zaplatiť poškodenému veriteľovi tiež úroky z omeškania. (uznesenie NS SR z 21. 12.2010, sp. zn. 2Cdo/48/2010).

Aj keď vyššie citované rozhodnutie nie je pre súd konajúci vo veci sp. zn. 7C/223/2012 záväzné, súd sa s ním stotožňuje.

Pretože navrhovateľ si uplatnil u odporcu nárok na náhradu škody, spôsobenej nezákonným rozhodnutím (žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody) dňa 04.10.2011 (deň doručenia žiadosti odporcovi), 6- mesačná lehota na predbežné prerokovanie nároku navrhovateľa,

vrátane zaplataenia priznanej náhrady plynula odporcovi od 04.10.2012 do 4.4.2012. Odporca v uvedenej lehote nárok navrhovateľa neuspokojil, preto mu od nasledujúceho dňa (05.4.2012) vznikol nárok na zaplataenie úroku z omeškania vo výške určenej podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z.. z uplatnenej hodnoty nároku na náhradu škody. Z uvedeného dôvodu súd vyhodnotil ako dôvodný nárok navrhovateľa na zaplataenie úroku z omeškania z istiny, v ktorej návrhu vyhovel.

Podľa § 135 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, súd je viazaný rozhodnutím ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis je v rozpore s ústavou, so zákonom alebo s medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná [§ 109 ods. 1 písm. b)]. Súd je tiež viazaný rozhodnutím ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd. Ďalej je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihnutelný podľa osobitných predpisov, a kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti a o zápise základného imania¹⁴); súd však nie je viazaný rozhodnutím v blokovanom konaní.

V súlade s § 135 ods. 1 O.s.p. súd v tomto konaní nie je viazaný rozhodnutiami, ktoré v priebehu konania označili účastníci konania, s výnimkou rozhodnutí ESLP, ktoré sa týkajú základných práv a slobôd a týkajú sa obdobných skutkových alebo právnych okolností.

Súd sa stotožnil s názorom odporcu, že rozhodnutia českých súdov, označené navrhovateľom nemožno na daný prípad aplikovať pre odlišnosť vo vývoji právneho poriadku.

Napriek tomu však súd uvádza:

- rozhodnutie Mestského súdu v Prahe č.k. 22Co/173/2011-35 zo dňa 12.05.2011 vychádza zo zákona č. 82/1998, v ktorom je v § 31a ods. 1 výslovne upravený čo do rozsahu odškodnenia aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy a v § 33 plynutie premlčacej lehoty - právny základ tohto rozhodnutia teda vychádza z iného právneho predpisu ako je tomu v danom prípade
- rozhodnutia Mestského súdu v Prahe č.k. 21Co/247/2011-35 zo dňa 17.10.2011 a 29Co/260/2011-39 zo dňa 15.11.2011 sa zaoberajú otázkou možnosti priznania nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 82/1998 pre rozhodnutia vydané do 27.4.2006- otázku možnosti priznania nemajetkovej ujmy súd za spornú nepovažoval a navyše nárok vychádzal z iného právneho rámca
- rozhodnutie NS SR sp. zn. 4So/143/2008 zo dňa 20.08.2009- na toto rozhodnutie navrhovateľ poukazoval v súvislosti s nárokom na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorú súd nespochybnil
- rozsudok ESLP č. 54/1996/673/859-860 zo dňa 29.5.1997 vo veci Tsirilís a Kouloumas proti Grécku- vychádza zo situácie, kedy sťažovatelia boli väznení v rozpore s vnútroštátnymi predpismi a vnútroštátnymi orgánmi im nebolo priznané žiadne odškodnenie
- rozsudok ESLP Kopecký v. Slovensko - sťažovateľ namietal porušenie práva pokojne užívať majetok- z tohto rozhodnutia sa súdu javí ako právne významná časť odôvodnenia (str. 9-10), vzťahujúca sa časovú aplikáciu Dohovoru, v ktorej sa uvádza, že Dohovor nemôže byť interpretovaný ako ukladajúci zmluvným štátom vydať majetok, ktorý nadobudli pred ratifikáciou Dohovoru, avšak ak zmluvný štát po ratifikácii Dohovoru schváli právnu úpravu, ktorá oprávňuje na úplné alebo čiastočné vydanie majetku skonfiškovaného za bývalého režimu, takúto právnu úpravu možno považovať za vytvárajúcu nový majetok, chránený Dohovorom.
- rozhodnutia Okresného súdu v Českých Budejoviciach č.k. 12C/30/2001-43 zo dňa 12.9.2001 a Obvodného Súdu pre Prahu 6 sp. zn. 7C/66/2001 zo dňa 13.08.2003 neriešia žiadnu otázku zásadného právneho významu pre toto konanie, keďže ich predmetom je vyhovujúce rozhodnutie vo vzťahu k náhrade trov právneho zastúpenia v súvislosti s trestným stíhaním a nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vylúčili na samostatné konanie.
- rozhodnutia: Obvodného súdu pre Prahu 2 č.k. 14C/212/25010-58 zo dňa 4.10.2012, ÚS ČR sp. zn. I.ÚS 3438/11 zo dňa 23.05.2012, ÚS ČR IV. ÚS 500/13 zo dňa 5.11.2013 ako aj ďalšie rozhodnutia označené navrhovateľom vychádzajú zo skutkovej situácie, kedy rozhodnutím NS ČR boli všetky pôvodné rehabilitačné rozhodnutia zrušené a bolo nariadené vykonať nové rehabilitačné konanie- takéto skutkové okolnosti majú rozdielny vplyv na plynutie lehôt a na právne posúdenie veci - čím sa súd zaoberal v odôvodnení

O trovách konania rozhodol súd podľa § 142 ods. 1 O.s.p., a odporcovi, ktorý mal v konaní plný úspech, náhradu trov konania nepriznal, pretože si trovy konania neuplatnil.

Poučenie:

Účastník konania môže napadnúť rozhodnutie súdu I. stupňa odvolaním.

Odvolanie sa podáva do 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti rozhodnutiu ktorého smeruje (§ 204 ods. 1, O.s.p.)

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p.
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a O.s.p.)
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie. (§ 205 ods. 1, 2 O.s.p.)

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.